

VERTIGO

Gratis filmmagazine

NIEUWS

INTERVIEWS

ARTIKELS

RECENSIES

*Een duizelingwekkende
dosis cinema*

KURSK
WIDOWS
CLIMAX
SUSPIRIA

Beautiful Boy

Op Hollywoodavontuur met Felix van Groenigen

#46
november 2018

RECTANGLE PRODUCTIONS • WILD BUNCH • LES CINEMAS DE LA ZONE
PRÉSENTENT

EEN FILM VAN
GASPAR NOE

SOFIA BOUTELLA
KIDDY SMILE
ROMAIN GUILLERMIC
SOUHEILA YACOUB
CLAUDE GAJAN MAULL
GISELLE PALMER
TAYLOR KASTLE
THEA CARLA SCHOTT
SHARLEEN TEMPLE - LEA VLAMIS
ALAIJA ALSAFIR - KENDALL MUGLER
LAKSHAR DROU - ADRIEN SISSOKO
MAMADOU BATHILY - ALDI SIDIBE
ASHLEY BISSETTE - MOUNIA NASSANGAR
TIPIHANIE AU - SARAH BELALA
ALEXANDRE MOREAU - NAAB
STRAUSS SERPENT - VINCE GALLIOT CUMANT

© 2018 RECTANGLE PRODUCTIONS • WILD BUNCH • LES CINEMAS DE LA ZONE • ESKIMO • NFM • ARTE FRANCE CINEMA • ARTEMIS PRODUCTIONS

**21 NOVEMBER
IN DE BIOSCOOP**

WWW.OBROTHER.BE

VERTIGO

WHO WILL CHANGE THE FUTURE?

FANTASTIC BEASTS
**THE CRIMES OF
GRINDELWALD**

14 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

OOK IN 3D & **IMAX**

WARNER BROS. PICTURES PRESENTS
A HEYDAY FILMS PRODUCTION A DAVID YATES FILM "FANTASTIC BEASTS: THE CRIMES OF GRINDELWALD" EDDIE REDMAYNE KATHERINE WATERSTON DAN FOGLER ALISON SUDOL EZRA MILLER ZOE KRAVITZ CALLUM TURNER CLAUDIA WILM WILLIAM NADYLLAM KENNETH GUTHRIE WITH JOJO WHILDEN AND JOHNNY DEPP
CASTING BY FIONA WYER MUSIC BY JAMES NEWTON HOWARD COSTUME DESIGNER COLLEEN ATWOOD EDITOR MARK DAY PRODUCTION DESIGNER STUART CRANG DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY PHILIPPE ROUSSELOT EXECUTIVE PRODUCERS TONY LEVINS NEIL BLAIR RICK SENAT DANNY COHEN PRODUCED BY DAVID HEYMAN PRODUCED BY J.J. ROVING PRODUCED BY STEVE KLOVES PRODUCED BY LIONEL VINGRAM PRODUCED BY DAVID YATES
#FANTASTICBEASTS FB.COM/FANTASTICBEASTSBE

ROMA

CURTIS HARDING

11 NOV

+ Sugar Onion Sound dj's

15 NOV

FANTASTIC NEGRITO

+ JOSEPHINE

ALFA MIST

+ dj Raphaël

16 NOV

17 NOV

OMAR SOULEYMAN

+ PHOENICIAN DRIVE
+ aftershow
BOROKOV BOROKOV
dj Driftbui

28 NOV

JULIA HOLTER

+ SAM AMIDON

13 DEC

TONY ALLEN

THE SOURCE

+ dj Aldolino

AXELLE RED

15 DEC

19 DEC

BENT VAN LOOY

+ TIM KNOL

20 DEC Vlaams-Marokkaans huis **Darna** presenteert

SOIRÉE DARNA

met
HATIM AMMOR
LAILA CHAKIR
MO TEMSAMANI

live begeleiding door
ORCHESTRE ISMAILIA

22 DEC

LADY LINN

& HER
MAGNIFICENT
BIGBAND

+ ESTHER & FATOU

CINEMA ROMA

6 NOV LEAN ON PETE (14u)
WONDERSTRUCK (20u)

14 NOV OCEAN FILM
FESTIVAL (20u)

21 NOV SILVANA
+ live hiphop (20u)

12 DEC I, TONYA (14u)
ANÁAK (20u)
+ nagesprek met regisseurs

18 DEC FOXTROT (20u)

26 DEC PADDINGTON 2 (6+) (14u)
2001 - A SPACE
ODYSSEY (20u)

27 DEC HOLLYWOOD
AAN DE SCHELDE
Antwerpse première (20u)

28 DEC

FRANK VANDER LINDEN

NACHTWERK

DE ROMA
TURNHOUTSEBAAN 286, 2140 BORGERHOUT
HET VOLLEDIGE PROGRAMMA & TICKETS:
WWW.DEROMA.BE + 03 600 16 60

29 DEC

ZANNEMIE EN DE BENDE

MUZIEK UIT DE
SPEELGOEDKAST! (3+)

ENNIO MORRICONE

THE 60 YEARS OF MUSIC TOUR

LIVE WITH 200 MUSICIANS AND SINGERS

FINAL CHANCE TO SEE THE MAESTRO LIVE ➔ EXTRA CONCERT

13 FEB 2019

SPORTPALEIS ANTWERPEN

BBC

BLUE PLANET II

LIVE IN CONCERT

Take A Deep Breath

SPECTACULAR IMAGES FROM BBC STUDIOS BLUE PLANET II
4K-ULTRA-HD LED SCREEN - FULL SYMPHONY ORCHESTRA
MUSIC BY HANS ZIMMER, JACOB SHEA & DAVID FLEMING

10.03.2019

PALEIS 12 • BRUSSELS EXPO

THE WORLD OF

HANS ZIMMER

A SYMPHONIC CELEBRATION

Experience moments of magic from the movies

CURATED BY
HANS ZIMMER

31.03.2019

PALEIS 12 • BRUSSELS EXPO

TICKETS: GREENHOUSE TALENT.BE

GREEN
HOUSE
TALENT

Dansen in het donker

Niet iedereen houdt van filmmusicals. Waarom beginnen die personages ook plots te zingen? Over een choreografie op het witte doek vallen beduidend minder mensen. Best begrijpelijk, want een puike danssequentie oogt minstens even spectaculair als een actiescène uit een Marvelfilm.

Alles heeft te maken met de inherente link tussen dans en cinema: beweging. Dat verklaart meteen waarom de flitsende achtereenvolgende uit de *Fast & Furious*-franchise, de hete vrijpartijen in *Basic Instinct* en sommige griezelmomenten uit *It* wel verre neefjes van ballet- en andere dansvoorstellingen lijken.

In *Suspiria* en *Climax*, die deze maand de bioscoop bereiken, worden beide kunstvormen zelfs volledig verweven. De eigenzinnige cineasten Luca Guadagnino en Gaspar Noé hebben zich elk op hun manier laten inspireren door de hypnotiserende kracht van de dansexpressie, met twee uiterst originele – en bloederige – cinema-ervaringen als resultaat.

Felix van Groenningen bewijst met *Beautiful Boy*, zijn eerste Hollywoodfilm, dat de connectie ook minder letterlijk kan zijn. Samen met zijn partners in crime, *director of photography* Ruben Impens en monteur Nico Leunen, heeft hij zich aan een audiovisuele koorddans gewaagd, die het waargebeurde relaas van een drugsverslaafde tiener en zijn bezorgde vader naar een hoger niveau tilt.

Of hoe ook het ritme van een film door merg en been kan gaan.

STEVEN TUFFIN
hoofdredacteur

@Waaanzenema

14

22

24

42

FLASHFORWARD

ACHTER DE SCHERMEN *Wees blij dat het regent*

8

FILMFAN *Joppe De Campeneere*

10

CLOSE-UP

BEAUTIFUL BOY

14

CAPHARNAÛM

18

OVERLORD

20

WIDOWS

22

SUSPIRIA

24

THE WIFE

28

KURSK

30

HOLEBIFILMFESTIVAL

34

SPECTRUM *Hollywood-Cinephilia en hedendaagse kunst*

36

CLIMAX

38

POINT OF VIEW

RECENSIES

42

BESTE.FILM.OOIT. *Ladri di biciclette*

46

VERTIGO

Postbus 10009, 2000 Antwerpen

info@vertigoweb.be

www.vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER Steven Tuffin – steven@vertigoweb.be

ADJUNCT-BLADMANAGER Peter Janssens – peter@vertigoweb.be

MEDEWERKERS Ruben Nollet, Chris Craps, Jonas Govaerts, Stijn Janssen, Christophe Verbiest

WEBMASTER Hans Verschooten

WEBREDACTIE Arno Callens

EINDREDACTIE Piet Uyttebroeck

LAY-OUT Geert Verbist

FOTOGRAAF Greetje Van Buggenhout

RECLAMEREGIE info@vertigoweb.be

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Dorian van den Breemt, Postbus 10009, 2000 Antwerpen

DRUK Moderna Printing

Niets uit deze uitgave mag worden veeleenvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, scan of op enige andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk akkoord van de uitgever.

[www.twitter.com/VERTIGObe](https://twitter.com/VERTIGObe) www.facebook.com/VERTIGObe

VAF
FILM

Vlaanderen
verbeelding werkt

Lumière
www.lumiere.be

BULLETS

Psychologische thrillerserie over een undercoveragente in het milieu van zelfmoord-terroristen.

(digitaal vanaf 06.11 /
DVD vanaf 27.11)

SPRINGVLOED 2

Een moord in Stockholm op een douanebeambte, geënceneerd als zelfmoord, houdt verband met een brutale moord op een blinde vrouw in Marseille. Het tweede seizoen van Springvloed is de verfilming van De derde Stem van Cilla en Rolf Börjlind.

(digitaal vanaf 20.10 /
DVD vanaf 20.11)

THE BRIDGE BOX

Alle seizoenen van de iconische Scandinavische topkrimi eindelijk verenigd in deze finale verzamelbox.

(DVD vanaf 16.11)

ACHTER DE SCHERMEN

Wees blij dat het regent

*Model maker Paul Biwer
bouwt op de achtergrond.*

*tekst JONAS GOVAERTS
foto JERINA DEVOLDER*

Gust Van den Berghe maakt bijzondere films met eigenaardige eindcredits: zo wordt op de aftiteling van *Blue Bird* een sjamaan bedankt en passeert op die van *Lucifer* een 'tondoscoopconsulent'. Opvallendste functie op de callsheet van zijn vierde film *Wees blij dat het regent*, die zich afspeelt in het circusmilieu en helemaal in Luxemburg werd gedraaid: *model maker Paul Biwer*.

De 58-jarige Luxemburger hielp het openingsshot te realiseren: 'Gust wilde dat de camera door de wolken dook, neerdaalde op de aarde, over landweggetjes vloog en ten slotte uitkwam bij het huis van het hoofdpersonage. Eerst dacht hij aan een miniatuurlandschap van ongeveer 3,5 meter doorsnee, maar dat bleek te klein. Mijn uiteindelijke model mat 10 op 4,5 meter, het grootste dat ik al heb gemaakt.'

Biwer, die reeds als kind bezig was met modelbouw, rolde per toeval in het vak: 'Zo'n dertig jaar geleden las ik in de krant dat ze voor een tv-productie een *swing gang* zochten. Ik hield wel van swingmuziek, dus bood ik mijn diensten aan. Wist ik veel dat ik vooral met decorstukken bezig zou zijn.' (lacht) Sindsdien stond hij op zowat elke Luxemburgse set, waaronder die van *Shadow of the Vampire* en *Dog Soldiers*. 'Vraag me niet hoe, maar ik ben erin geslaagd om mij te laten betalen voor mijn hobby.' ■

NAJAAR 2019 IN DE BIOSCOOP

@Jonas_Govaerts

Joppe De Campeneere

Op zijn online platform *Sparkel* omschrijft Joppe De Campeneere zichzelf als een genderfluïde kameleon met een uitgesproken mening over mode, make-up en mannelijkheid. Ook 's mans filmsmaak blijkt bijzonder kleurrijk. 'Ik was ooit verliefd op de Disneyversie van Hercules.'

tekst JONAS GOVAERTS foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

Wat is de beste film ooit gemaakt?

JOPPE DE CAMPENEERE: 'Weekend, een Brits drama uit 2011 over twee homo's wier onenightstand uitmondt in een weekend vol seks, drugs en filosofische gesprekken. Het is een recente ontdekking. Ik kwam de titel tegen op het internet toen ik op zoek was naar films met een lgbt-thema. Echt een pareltje.'

Je verdiept je graag in de queer-cinema?

'Ja. Als lid van de lgbt-gemeenschap vind ik het belangrijk om de klassiekers gezien te hebben. *The Adventures of Priscilla, Queen of the Desert* hoort daar natuurlijk bij, al spreekt het meer obscure werk me evenzeer aan. *Paris Is Burning* bijvoorbeeld, een docu over de New Yorkse dragqueenscene van de jaren tachtig. Ook het oeuvre van John Waters vind ik bijzonder inspirerend.'

Wat is je favoriete filmgenre?

'Ik hou erg van coming-of-ageverhalen. Films als *Girl*, *La vita è bella*, *Call Me by Your Name*... Ik keek dan ook

"GIRL VAN LUKAS DHONT GAAT OVER ZOVEEL MEER DAN GENDER."

reikhalzend uit naar *Beautiful Boy* van Felix van Groeningen, maar die viel eerlijk gezegd een beetje tegen. Ik ben een grote fan van Timothée Chalamet, maar op een of andere manier kon zijn personage me niet echt boeien.'

Heb je iets met Belgische cinema?

'Tijdens *Girl* van Lukas Dhont heb ik toch een paar keer moeten huilen. Toegegeven: ik ween bij alles, zelfs bij Marvelfilms. (lacht) Maar Lukas heeft me echt geraakt met zijn film: een hypnotiserend portret, dat over zoveel meer gaat dan gender.'

Welk genre zegt je helemaal niets?

'Horror. Een paar Halloweenen geleden heb ik *The Descent* gezien, over enkele

vriendinnen die vast komen te zitten in een grot vol monsters. Mijn eerste griezelfilm, en meteen ook mijn laatste. Kan iemand me uitleggen wat er in godsnaam zo leuk is aan twee uur lang *fucking* bang zijn?'

Welke soundtrack zet je nog vaak op?

'Ik ben dol op musicals. Zo heeft de soundtrack van *The Greatest Showman* zeker twee maanden lang op *repeat* gestaan. Ik ken hem intussen vanbuiten.'

Ben je ooit verliefd geweest op een filmpersonage?

'Ja, op Hercules, het gespierde tekenfilmfiguurtje uit de gelijknamige Disneyfilm. Ik was jong. (lacht)

Ik heb ook een tijdje een crush gehad op Dr. Frank-N-Furter, de buitenaardse travestiet uit *The Rocky Horror Picture Show*, gespeeld door Tim Curry. Ik heb het wel voor weirdo's.'

Welke film had nooit gemaakt mogen worden?

'Ik ben een voorstander van de vrijheid van meningsuiting, dus iedereen mag maken wat hij wil. Al kom ik wel eens een film tegen waarvan ik denk: was dit écht nodig? (lacht) Zo blijkt er een film te bestaan die *Osombie* heet, waarin Osama Bin Laden terugkeert uit de dood en vervolgens een zombieleger rekruteert. Intrigerend, daar niet van, maar toch: huh?'

Wie mag jou spelen in een biopic?

'Ezra Miller, die The Flash speelt in *Justice League*. Ik vind het namelijk belangrijk dat ik geportretteerd word door iemand die zelf queer is. Daarenboven is Miller gewoon een lekker ding.' (lacht) ▣

@Jonas_Govaerts

SPARKEL.EU

PIJN & DRUGS & ROCK-'N-ROLL

Een Hollywoodfilm maken? Check! Met het meeslepende vader-zoondrama *Beautiful Boy* vinkt de gevierde Belgische cineast **Felix van Groeningen** alweer iets van zijn bucketlist af. Meer nog: met Steve Carell en Timothée Chalamet kreeg hij twee topacteurs aan boord en superster Brad Pitt was producent. 'Het is een positief verhaal, ook al gaat iedereen door de hel.'

tekst RUBEN NOLLET

Februari 2015. Ik ontmoet de Australische scenarist Luke Davies op het filmfestival van Berlijn om te praten over *Life*, de biografische film van Anton Corbijn over de ontmoeting tussen Magnum-fotograaf Dennis Stock en James Dean. ‘Ha, kom je uit België?’ reageert Davies wanneer ik mezelf voorstel. ‘Ik werk momenteel samen met Felix van Groenningen aan een scenario voor Plan B, het productiehuis van Brad Pitt.’

Dat klonk toen veelbelovend, maar het zou nog drie jaar en zeven maanden duren voor de film in kwestie, *Beautiful Boy*, in Toronto in wereldpremière ging. Het is een aangrijpend drama geworden over een succesvolle journalist, David Sheff (Steve Carell), wiens wereld instort wanneer hij ontdekt dat zijn tiener-zoon Nic (Timothée Chalamet) zwaar aan de drugs zit.

Verliefd op de Sheffs

‘Het project van de grond krijgen duurde langer dan nodig was’, geeft Van Groenningen toe. ‘Luke was aan het schrijven toen ik *Belgica* heb gemaakt. Daarna ben ik een paar maanden aan het scenario bezig geweest. Toen ik daarmee klaar was, lag alles weer een tijdlang stil. Op den duur werd ik ongeduldig. Had ik deze film op mijn ritme in België kunnen maken, dan was het sneller gegaan.’

Centraal in *Beautiful Boy* staan een liefdevol gezin dat getroffen wordt door onheil en de muziek die de hoofdpersonages aan elkaar bindt. De link met *The Broken Circle Breakdown*, de internationale hit waarmee Van Groenningen in Hollywood op de radar kwam, is snel gelegd. Zelf heeft hij daar echter geen moment aan gedacht.

‘Ik ben gewoon verliefd geworden op de familie Sheff. Het is een positief verhaal, ook al gaat iedereen door de hel. Eigenlijk zag ik het meer als een antwoord op *De helaasheid der dingen* en *Belgica*. In die films ging het ook om personages die het noorden kwijtraken en over verslaving. Die thema’s fascineren me. Het verschil is dat de personages in *Beautiful Boy*

hun problemen op een realistische en concrete manier proberen op te lossen.’

Versterkende perspectieven

David Sheff verwerkte zijn ervaringen eerst in *My Addicted Son*, een veelbesproken artikel voor *The New York Times Magazine*. Het stuk leidde tot een boek, *Beautiful Boy: A Father’s Journey Through His Son’s Addiction*. Daarna schreef ook Nic zijn visie op de feiten neer in *Tweak: Growing Up on Methamphetamines*. De film is gebaseerd op beide bestsellers, wat het moeilijker maakte om tot een werkbaar scenario te komen.

‘De boeken bevatten enorm veel materiaal’, vertelt Van Groenningen. ‘David heeft het over een tijdspanne van ongeveer vijftien jaar, van Nics kindertijd tot zijn twintigste, plus over zijn eigen jeugd. Nics boek concentreert zich op twee à drie jaar, maar hij verwijst ook naar momenten uit Davids boek. Hoe ze samen liedjes zongen, bijvoorbeeld.’

Om die enorme hoeveelheid informatie te verkleinen, werd voor een bijzondere vertelstructuur te gekozen. *Beautiful Boy* schakelt voortdurend tussen David en Nic, en springt tegelijk heen en weer in de tijd. Het doel: empathie creëren.

‘Je leeft met David mee op de momenten dat zijn zoon verdwijnt. Je verwacht voortdurend dat hij zal vernemen dat Nic gestorven is aan een overdosis. Op andere momenten ben je bij Nic en voel je hoe hij zijn leven ervaart en hoe lastig het is om altijd het gevoel te hebben dat je kunt hervallen, ook al ben je veertien maanden clean. Dat kan snel gaan. Je neemt één pilletje met het idee dat je er wel tegen zult kunnen en voor je het weet, zit je weer in een neerwaartse spiraal. Beide perspectieven versterken elkaar ook, want je leeft meer mee met de ene omdat je weet wat er gaande is met de andere.’

Bloed, zweet & tranen

Van Groenningen had al sinds *De helaasheid der dingen* meetings met Amerikaanse producenten, maar hield altijd de boot af. Hij wilde dat het

juiste project op zijn pad belandde: dat ene verhaal dat hem niet losliet en waar hij zijn persoonlijke stempel op kon drukken.

Beautiful Boy is dan ook onmiskenbaar een Felix-film, niet alleen door de thematiek, maar ook door de niet-lineaire vertelstructuur. Die stijl vloeit als kwikzilver, maar het kostte bloed, zweet en tranen om dat te bereiken.

‘De bouwstenen voor de structuur zaten al in het scenario. Op papier werkte het, maar tijdens de montage leek het allemaal te stroef en te bedacht. Dat had ik al eerder mee-gemaakt. Dan moet je op zoek naar de emotionele logica van de film. We hebben er lang aan gewerkt, tot alles op zijn plaats viel en je een stream of consciousness-achtig gevoel kreeg.’

Kill your darlings

Niet iedereen is die manier van werken echter gewoon of kan ermee omgaan. Na enkele maanden proberen werd de oorspronkelijke monteur ontslagen. Als vervanger greep Van Groenningen terug naar de man die hem al zo vaak bijgestaan had en die eigenlijk ook zijn eerste keuze was voor deze film: Nico Leunen.

‘Hij is gewoon de beste van de wereld, zeker voor mijn films. Nico kruipt echt in mijn hoofd om uit te vissen waarom ik bepaalde dingen gedaan heb. Hij heeft ook fragmenten teruggehaald die op zich wel werkten, maar die ik er al had uitgegooid, zoals het stukje waarin de vader Klingon praat tegen zijn zoontje. ‘*Kill your darlings*’ is een goed devies als je een

film maakt, maar je moet wel weten welke van die *darlings* je opoffert. Soms heb je je favoriete momenten ook nodig.’

Van Groenningen noemt zichzelf een trouwe regisseur. Voor zijn vier vorige films had hij bijna precies dezelfde ploeg om zich heen. Bij zijn eerste niet-Belgische project zou daar onvermijdelijk verandering in komen. Uiteindelijk maakten twee van zijn vaste medewerkers mee de Grote Oversteek, met naast Nico Leunen ook *director of photography* Ruben Impens.

‘Ik beschouw Ruben en Nico als mijn medefilmmakers. Hoe ik van het script naar de uiteindelijke film kom, zit niet echt in mijn hoofd. Het is iets wat ik samen met hen doe. Ik heb vijf maanden samengewoond met Ruben.

Het is goed om in zo’n nieuwe wereld iemand bij je te hebben die je kent, al is het maar om elkaar in de arm te knijpen als je het gevoel hebt dat je droomt. Of om je frustraties te delen over alle domme arbeidsregeltjes waar we geen kloten van snappen.’

Voldoende middelen

Van Groenningen beschikte over een budget van 22 miljoen euro om *Beautiful Boy* te draaien, zes keer meer dan bij *Belgica*. Daar kun je dus acteurs als Carell en Chalamet mee betalen – al was Chalamets doorbraakfilm *Call Me by Your Name* nog niet uit toen hij gecast werd. En je kunt je de muziek-rechten van artiesten als Nirvana, David Bowie, Sigur Rós en John Lennon veroorloven.

‘Meer budget geeft je niet per se meer vrijheid. Ik vind het bijvoorbeeld heel inspirerend om te zien hoe Lukas Dhont nu de wereld verovert met een kleine film als *Girl*. Ik denk dat de muziekrechten voor *Beautiful Boy* evenveel gekost hebben als Lukas’ hele film. Maar het is ook fijn om genoeg middelen te hebben. Daar moet ik niet flauw over doen.’

Of hij de smaak nu te pakken heeft en in de VS zal blijven hangen? Met zoveel woorden wil Van Groenningen het niet zeggen. ‘Mijn wereld is gewoon breder geworden. Ik weet nu dat ik er altijd een film kan maken. Ik zie het als een soort tweede thuis, al ben ik zeker niet van plan om enkel nog daar te werken.’

VANAF 21 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» FILMFI

Op vrijdag 16 november organiseren we een avant-première van *Beautiful Boy* in Kinepolis Antwerpen. Op Vertigoweb.be ontdek je hoe je duotickets voor dit film-festijn kunt bemachtigen.

CAPHARNAÛM

MURW GEMEPT

Een Libanese jongen van twaalf daagt zijn ouders voor het gerecht. Hun misdaad? Hem ter wereld brengen ondanks de uitzichtloze situatie waarin het gezin zich bevindt. Zo begint *Capharnaüm*, de film die **Nadine Labaki** in Cannes de juryprijs opleverde. Maar hoe verdedigt de cineaste zich tegen de beschuldigingen dat haar film *misery porn* zou zijn? Een vurig pleidooi!

tekst STEVEN TUFFIN

Het was voor mij ontzettend belangrijk om alles zo realistisch mogelijk voor te stellen. De crew mocht zich alleen bezighouden met de technische kant van de productie. Ik wilde niet dat ze zich bemoeiden met wat voor de camera gebeurde. Als een voorbijganger per ongeluk in beeld kwam, dan was dat maar zo.'

'We filmde op echte locaties met echte mensen. De tekeningen op de muren werden door lokale kinderen aangebracht en niemand in de film had acteervaring. Ik focuste me tijdens het castingproces vooral op de persoonlijke bagage van de kandidaten. Natuurlijk was er een scenario, maar de uiteindelijke dialogen werden ter plekke bedacht. Hoe spontaner iets klonk, hoe beter het in de film paste.'

'Ik vind het dan ook verschrikkelijk dat sommige critici *Capharnaüm* als *misery porn* bestempelen. Het gaat zelfs mijn verstand te boven. Maar goed, het is niet aan mij om de strijd aan te gaan met de cynici van deze wereld. Ik heb de film gemaakt met de beste bedoelingen. Ik ben zelf misschien niet arm, maar dat betekent niet dat ik geen verhaal over arme mensen mag vertellen.'

'Toch blijf ik het moeilijk hebben met lui die beweren dat ik de zaken overdreven heb voorgesteld. Volgens mij leven ze in een soort fantasiewereld en willen ze vooral niet met de realiteit geconfronteerd worden. Op een bepaalde manier begrijp ik dat. De werkelijkheid is zo overweldigend dat het lijkt alsof alle hoop verloren is. Het is makkelijker om je kop in het zand te steken dan na te denken over mogelijke oplossingen.'

'Armoede is en blijft een van de grootste problemen in onze maatschappij. In werkelijkheid is de situatie in Libanon nog veel schrijnender. Als ik die onverbloemd getoond had, zou men de zaal compleet in shock verlaten hebben. Je wilt niet weten hoe erg sommige kinderen mishandeld worden, zowel fysiek als mentaal. Het gaat ongelooflijk ver. Het is stuitend welke dingen sommige ouders tegen hun kroost durven te zeggen.'

'Ik heb vier jaar onderzoek gedaan in Libanese gevangenissen, opvangcentra en rechtbanken. De meeste kinderen met wie ik in contact kwam, zijn compleet gevoelloos geworden. Ze hebben een lege blik in hun ogen, ze spelen niet, laat staan dat ze lachen. Ze zijn helemaal in zichzelf gekeerd omdat

ze hun leven lang verwaarloosd zijn.'

'Ik maak me echt zorgen voor de toekomst. Kinderen zijn de volwassenen van morgen. Ik weet echt niet wat ze zullen doen als ze ouder worden. Het verbaast me niet dat het terrorisme in de lift zit. We hebben monsters gecreëerd en moeten nu de prijs betalen. Er zit niets anders op dan onze verantwoordelijkheid te nemen en het probleem aan te pakken. Anders vrees ik het ergste.'

'Daarom ben ik al bij al blij met het debat dat mijn film heeft losgeweekt. Nu wordt er tenminste gepraat. Zonder dialoog zal er nooit iets veranderen.'

VANAF 28 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

@Waaanzenema

» LABA-WIE?

Op [Vertigoweb.be](https://www.vertigoweb.be) lees je een portret van Nadine Labaki, die niet bepaald aan haar proefstuk toe is. *Capharnaüm* is haar derde langspeler als regisseur en ze acteerde ook al in tal van films.

OVERLORD

Nazi-gebroed

Nazi's zijn terug van weggeweest, zowel in het nieuws als in de bioscoop. In het griezelige WO II-avontuur *Overlord* beschikken ze zelfs over bovennatuurlijke krachten. Het is niet de eerste keer dat Adolf en zijn adepten op het witte doek gelinkt worden aan het paranormale. Een ijzingwekkend overzicht.

tekst JONAS GOVAERTS

RAIDERS OF THE LOST ARK (1981)

Dat het Derde Rijk in een Amerikaanse archeoloog zijn grootste vijand zag, is niet eens zo vergezocht. De bruinhemden hoopten namelijk de oorlog te winnen met behulp van het occulte en mystieke artefacten. Hitler mag dan nooit écht naar de Ark des Verbonds hebben gezocht, zijn rechterhand Heinrich Himmler was wel degelijk geobsedeerd door de Heilige Graal, Atlantis en de hamer van Thor.

THE KEEP (1983)

In Michael Manns ondoorgrondelijke update van de Golemlegende tracht een overmoedige Wehrmachtkapitein een pact te sluiten met een roodogige demon die zich schuilt in een Roemeense donjon. De *Heat*-maestro onthulde in een interview dat hij zich voor het imposante *production design* van de grootste flop uit zijn carrière liet beïnvloeden door het werk van nazi-architect Albert Speer.

HELLBOY (2004)

In het eerste filmavontuur van de heldhaftige half-demon wordt het Thule-Gesellschaft opgevoerd. Die groep van Duitse aristocraten die geobsedeerd waren door het bovennatuurlijke heeft ook écht bestaan. De leden van de occult-racistische organisatie – onder wie Hitlers vertrouweling Rudolf Hess – geloofde dat ze via bepaalde rituelen contact konden leggen met wezens uit een andere dimensie.

DEAD SNOW (2008)

Wat is kwaadaardiger dan een zombie, vroeg scenarist-regisseur Tommy Wirkola zich af. Een nazizombie, natuurlijk! Toch draait dit Noorse splatterfest om meer dan enkel bloedvergieten. Volgens Wirkola zijn de ontdooide moffen een metafoor voor het 'historische geheugenverlies' van zijn generatiegenoten, die weinig of geen weet hebben van het duistere collaboratieverleden van hun land.

OVERLORD (2018)

Het gerucht dat *Overlord* een stiekeme *Cloverfield*-prequel zou zijn, blijkt nonsens. De slechteriken zijn geen aliens maar genetisch gemanipuleerde supersoldaten. Griezelig genoeg berust deze geschifte B-filmpremisse deels op feiten: een van de experimenten van de gevreesde Auschwitz-arts Josef Mengele – koosnaampje: de *Engel des Doods* – had als doel een ras van arische übermensen te creëren.

VANAF 7 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

@Jonas_Govaerts

GENRE-KRAKER

Vier jaar na *12 Years a Slave*, zijn slavernijdrama dat met drie Oscars werd bekroond, verrast de Britse cineast Steve McQueen met *Widows*, een onderhoudende heistfilm over vier vrouwen die een geldroof plegen. Is het door arthousefans bejubelde multitalent gezwicht voor Hollywoodvermaak? Of heeft hij opnieuw een genre naar zijn hand gezet?

tekst **STIJN JANSSEN**

In de drie films die aan *Widows* voorafgingen, zat Steve McQueen zijn personages letterlijk op de huid. Bij *Hunger* zagen we het vel van een hongerstaker doorzichtig worden, bij *Shame* vertoefden we in het afgepeigerde lijf van een seksverslaafde en bij *12 Years a Slave* krompen we ineens toen de bast van een Afro-Amerikaanse slaaf werd kapotgeslagen.

Telkens waren de verhaallijnen ondergeschikt. Voor McQueen waren de bezwerende filmtaal en de ontredde die hij bij de kijker teweegbracht prioritair. Het verschil met *Widows* kan niet groter zijn. In zijn nieuwste film komt de mainstream *storyteller* McQueen als een duiveltje-uit-een doosje tevoorschijn.

Sardonische glimlach

Widows, een bewerking van de gelijknamige Britse miniserie uit 1983, volgt vier vrouwen (vertolkt door Viola Davis, Michelle Rodriguez, Elizabeth Debicki en Carrie Coon) wier mannen zijn omgekomen tijdens een roofoverval. De berooide weduwes besluiten dan maar om de volgende kraak van hun partners zelf uit te voeren.

McQueen was als kind een fan van de tv-serie. Vooral het feit dat de vrouwen tegen de verwachtingen in hun slag thuishaalden, fascineerde hem. 'Ik voelde met hen mee. Want ook van een zwarte jongen die opgroeit in Londen, werd niet verwacht dat hij in het leven zou slagen.'

Dat een politiek geëngageerde cineast als McQueen in het

#MeToo-tijdperk een film ophangt aan vier vrouwen kan zeker als een statement gezien worden. Toch focust hij in de eerste plaats op het spannende, ingenieuze verhaal. *Widows* is een rollercoaster die van de ene plotwending naar de andere zoekt zonder dat de geloofwaardigheid van het verhaal in het gedrang komt of de kijker er zijn weg in verliest. Op sommige momenten haalt McQueen het heistgenre zelfs met een sardonische glimlach onderuit. Let op de scène waarin de cijfercode van een kluis moet ingedrukt worden. Lachen is voor het eerst toegelaten in een McQueen.

Nieuwe handleiding

Toch kruipt McQueens auteursbloed waar het niet gaan kan. De rebel in

hem kan het niet laten de handleiding van de kraakfilm te herschrijven. Politieke en maatschappelijk relevante thema's sijnpen binnen, maar worden ditmaal geserveerd als bijgerechten. Zo behoorde het geld dat verloren ging bij de fatale overval toe aan een zwarte crimineel met politieke ambities (Brian Tyree Henry) die in een verkiezingsstrijd verwickeld is met een blanke fils à papa (Colin Farrell). Het laat McQueen toe in een aantal cynische scènes het corrupte politieke klimaat in de VS te hekelen. Op dezelfde manier grijpt hij de zoektocht van de vrouwen naar geschikte wapens aan om het bij Amerikanen ingebakken recht op wapenbezit aan de kaak te stellen.

Niet alleen inhoudelijk graaft

McQueen dieper dan de conventies van de heistfilm voorschrijven, hij injecteert deze Hollywoodproductie ook met de plastische en esthetische filmtaal uit zijn vorige films. Zo onderbreekt hij het moordende tempo door zijn tijd te nemen voor lange close-ups of laat hij een rouwende weduwe een dierlijke oerkreet slaken. Op sluike wijze schakelt hij over naar een onconventionele cameravoering. Zo laat hij zijn publiek via een *travelling shot* met een camera op een motorkap een tocht maken van de *suburbs* naar de gegoede wijken van Chicago.

Maakt de integere, authentieke filmmaker een knieval voor Tinseltown? Nauwelijks. *Widows* maakt ons alleen maar nieuwsgierig naar hoe McQueen een *all American* genre als

pakweg de musical naar zijn hand zou zetten. Allicht zoals een sterrenchef dat zou doen met dagelijkse kost: het upgraden tot haute cuisine. ▣

VANAF 28 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

» UITVAART

Op dinsdag 27 november organiseren we een avant-première van *Widows* in Kinepolis Leuven. Hoe je een duoticket voor deze bioscoopplechtigheid kunt bemachtigen, ontdek je op Vertigoweb.be.

SUSPIRIA

HEKSENTOER

De verdeelde reacties in Venetië waren al een voorbode: **Luca Guadagnino** zal met *Suspiria*, zijn extravagante herinterpretatie van Dario Argento's horrorklassieker, minder succes oogsten dan met zijn gaydrama *Call Me by Your Name*. De Italiaanse cineast, die opnieuw een beroep deed op *A Bigger Splash*-actrices **Dakota Johnson** en **Tilda Swinton**, laat zich de controverse echter niet aan het hart komen. 'Dit is mijn meest persoonlijke film.'

tekst RUBEN NOLLET

talië, 1982. *Io sono l'amore*, *A Bigger Splash* en *Call Me by Your Name* zijn niet eens gensters in de geest van de elfjarige Luca Guadagnino. Zijn ouders hebben hem op kamp gestuurd naar een dorpje ten zuiden van Ravenna. Bijzonder enthousiast is Luca niet. Hij heeft van nature andere interesses dan zijn leeftijdsgenootjes en zou liever lugubere films bekijken in de cinema.

Wanneer de kinderen langs een opgedoekte bioscoop stappen, wordt Luca's aandacht getrokken door een opmerkelijke affiche, met daarop het bleke profiel van een dansende ballerina tegen een zwarte

achtergrond. Haar afgehakte hoofd zweeft boven haar lichaam en het bloed dat van haar nek naar haar voeten vloeit, vormt een grote plas. Daaronder prijkt in expressieve letters de titel: *Suspiria*.

Toen de horrorklassieker van Dario Argento een paar jaar later op de Italiaanse televisie kwam, raakte Guadagnino pas echt in de ban van de film. 'Ik was doodsbang, maar ik kon tegelijk mijn ogen niet afwenden. Die kleuren, dat verhaal over een dansschool met een dodelijk geheim, de prominent aanwezige muziek, het shot van een mes dat door een hart gaat: ik had zoiets nog nooit ervaren.'

Coverversie

Argento had zijn film opgevat als een sprookje voor volwassenen, een ode aan voorbeelden als Edgar Allan Poe, Jacques Tourneur, de Duitse expressionisten en – je raadt het nooit – *Snow White and the Seven Dwarfs* van Disney. Die explosieve mix drong diep door in de ziel van de jonge Luca.

‘Ik begon te fantaseren dat ik mijn eigen versie van dat verhaal zou maken. Ik wilde de overweldigende emotie die ik ervaren had opnieuw oproepen. Daarom vind ik *Suspiria* mijn meest persoonlijke film. Ik ben altijd een horrorfanaat geweest en dit is mijn eerste horrorfilm. Mijn debuut, zeg maar.’

De nieuwe *Suspiria* is veel ambitieuzer en heeft een andere insteek dan Argento’s origineel. Guadagnino noemt de film liever een cover dan een remake. De plot is wel grotendeels dezelfde gebleven: Susie Bannion, een jonge Amerikaanse, reist in de late jaren zeventig naar Duitsland om er les te volgen aan een gerenommeerde dansschool, de Tanz Akademie van de mysterieuze Helena Markos. Suzie bewijst meteen haar ruwe talent, maar begint ook te vermoeden dat de school en haar leerlingen gebukt gaan onder hekserij.

Eén groot verschil tussen beide films is de locatie. Bij Argento speelt het verhaal zich af in Freiburg in de buurt van het Zwarte Woud. Guadagnino verhuist de actie naar Berlijn en betreft er meteen de politieke context van die tijd bij.

‘Omdat Dario’s film zo’n indruk op me had gemaakt, heb ik me als tiener verdiept in de periode waarin de film werd gedraaid. Ik begon verbanden te zien tussen de angst die ik op jonge leeftijd voelde en dingen die toen in de wereld gebeurden. In 1977 had je in Duitsland de zelfmoorden – of terechtstellingen – van de leden van de terroristische Baader-Meinhofgroep in de Stammheim-gevangenis. In Italië maakten we een jaar later de moord op ex-premier Aldo Moro door de Rode Brigades mee.’

Moederrollen

Die woelige politieke omstandigheden hadden ook een sociale component die nauw aansluit bij het verhaal van *Suspiria*, dat uiteindelijk gaat over een groep vrouwen die opkomen voor zichzelf. ‘Het feminisme was in die periode in volle opmars. Elk land had zijn eigen, specifieke versie ervan. In Italië hadden we het radicale feminisme, dat uitgaat van

de verschillen tussen man en vrouw en dat de nadruk legt op de rol van de moeder.’

De moeders vormden het middelpunt van de originele *Suspiria* en van de heksenkring die aan de touwtjes trekt. Ze waren met zijn drieën: Mother Suspiriorum (Moeder der Zuchten), Mother Tenebrarum (Moeder der Schaduwen) en Mother Lachrymarum (Moeder der Tranen).

‘Argento heeft die mythologie verder uitgebouwd in *Inferno* en *Mother of Tears*. Ik krijg nu nog kippenvel als ik terugdenk aan het moment in *Inferno* waarop Mother Tenebrarum de naam van de Drie Moeders uitspreekt.’

Om de broeierige wereld van zijn *Suspiria* in een scenario te gieten, deed Guadagnino een beroep op de Amerikaanse schrijver David Kajganich, met wie hij eerder al samenwerkte aan *A Bigger Splash*. Maar ook de inbreng van Tilda Swinton, Guadagnino’s hartsvriendin en vaste productiepartner, was aanzienlijk. Ze nam naast de charismatische danslerares Madame Blanc nog minstens twee andere personages voor haar rekening – aan jou om te ontdekken welke. ‘*Suspiria* is nauw verbonden met psychoanalyse,’ licht Guadagnino een tipje van de sluier op, ‘en Tilda is de enige die ik ken die zowel het ego, het superego als het id kan spelen.’

Kunst vs. leven

Swinton is al even enthousiast over de film als Guadagnino. ‘Voor mij was Madame Blanc het ideale personage om een thematiek uit te spitten waar Luca en ik al heel lang over discussiëren’, meent ze. ‘*Suspiria* gaat onder meer over de spanning tussen kunst en leven. Ik moest vaak denken aan Lermontov, de autoritaire impresario uit *The Red Shoes*, het meesterwerk van Powell en Pressburger. Ik vind die film op veel manieren een geweldig horrorverhaal, zeker voor vrouwelijke kunstenaars.’

Omdat dans zo’n vooraanstaande rol speelt in de film, klopten Guadagnino en Swinton aan bij de bekende Brusselse choreograaf Damien Jalet. Die liet zich op zijn beurt inspireren

door het werk van Mary Wigman, de Duitse pionier van de expressionistische vrije dans die in 1926 furor maakte met een choreografie die ze *Hexentanz* doopte.

‘Wigman heeft een bijzonder boeiend leven geleid’, vertelt Swinton. ‘Ze moest haar dansgezelschap door het Derde Rijk loodsens. Wie weet welke compromissen ze heeft moeten sluiten om te overleven. De link met *Suspiria* is gauw gelegd.’

Lijf en leden

Hoofdrolspeelster Dakota Johnson, die na *A Bigger Splash* voor de tweede keer samenwerkt met Guadagnino, was blij dat ze kon terugvallen op haar danservaring. Van haar vijfde tot haar zeventiende bracht ze haar vrije tijd door met ballet, jazzdance en tapdans.

‘Voor alle duidelijkheid: ik ben nooit een groot danstalent geweest. Ik weet wat een choreografie is en ik voelde dat mijn lichaam bepaalde bewegingen

onthouden had. Maar ik heb keihard moeten werken. Zes maanden voor het begin van de opnames was ik al in de weer met een danscoach, de laatste maand heb ik met Damien intensief aan de choreografieën gewerkt.’

Daarbij gooide Johnson vaak lijf en leden in de strijd, wat zijn tol zou eisen. Tijdens een van de meest notoire scènes, een wilde dans met verstrekkende gevolgen voor een ander personage, ging ze zo tekeer dat ze er een hernia aan overhield.

De opnames verliepen sowieso niet in de prettigste omstandigheden. *Suspiria* werd voor het grootste deel gedraaid in een verlaten art-nouveauehotel in de bergen nabij het Noord-Italiaanse Varese. Het was er bar koud en op het dak stonden tientallen gsm-masten die iedereen barstende hoofdpijn bezorgden.

Toch herinnert Johnson zich vooral het warme zusterschap tussen de veertig actrices en danseressen op

de set. ‘Je voelde echt de vrouwelijke energie. En vrouwelijke energie is heel aangenaam. Op den duur hadden we zelfs onze maandstonden op hetzelfde moment.’

Of dat niet elke maand voor een paar zeer prikkelbare dagen zorgde? ‘Nee’, zegt Johnson met een lachje. ‘Vrouwen begrijpen elkaar.’ ▣

VANAF 14 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» ENGE MOEDERS

Op Vertigoweb.be nemen we Dario Argento’s heksentrilogie onder loep. Na de originele *Suspiria* (1977) vervolgden *Inferno* (1980) en *Mother of Tears* (2007) de reeks.

VERVLOGEN DROOM

In 1987 werd **Glenn Close** een wereldster door haar vertolking van een op wraak beluste ex-minnares in *Fatal Attraction*. Drie decennia en zes Oscarnominaties later speelt ze in *The Wife* de minzame echtgenote van een kersverse Nobelprijswinnaar Literatuur. Maar achter haar eeuwige glimlach borrelt frustratie.

tekst RUBEN NOLLET

GLENN CLOSE: 'Ik speel graag personages die weinig zeggen. Ze geven me de gelegenheid om uit te zoeken hoe ik louter met mijn gelaat kan communiceren. In een film is dat natuurlijk makkelijker dan op de planken. Daar moet je het doen zonder close-ups.'

Joan, jouw personage, blijft tot op het einde een raadsel. Wat weet jij over haar?

'In het oorspronkelijke script kreeg ze wat meer achtergrond mee. Ze komt uit een andere sociale klasse dan haar echtgenoot Joe. Ze groeide op in een welgestelde New Yorkse familie. De sfeer was thuis niet bijzonder aangenaam. Joans wereld ging pas open toen ze naar een

chique universiteit trok, waar ze Joe heeft ontmoet. Met hem een relatie beginnen was voor haar een vorm van verzet.'

Joan wilde ook schrijver worden, maar heeft die droom laten varen. 'Ik had er niet de juiste persoonlijkheid voor', zegt ze.

'Ze bedoelt dat ze te verlegen was. Ze stond niet graag in de spotlights en heeft zich dan maar volledig ondergeschikt gemaakt aan haar man en zijn carrière. Ik vind wel iets van mezelf terug in Joan. Ik ben zelf vrij introvert en stap niet graag een kamer binnen vol mensen die ik niet ken.

Waarom situeerde Meg Wolitzer, de auteur van de oorspronkelijke roman, het verhaal in de jaren negentig?

'Zodat Joan naar de universiteit ging voordat het feminisme de kop opstak, denk ik. In de jaren vijftig zwaaide de man nog de plak, terwijl de vrouw voor het huishouden en de kinderen moest zorgen. Ook in de literaire wereld was er die ongelijkheid. Je had wel vrouwelijke dichters, maar heel weinig vrouwelijke romanciers. Joans ambitie om schrijver te worden werd dus sowieso niet ernstig genomen.'

Zou je vandaag de verhoudingen kunnen omdraaien en een soortgelijk verhaal vertellen dat *The Husband* heet?

'In een ideale wereld wel, maar ik denk dat de situatie heel anders zou zijn. Het zegt genoeg dat Joe gespeeld wordt door Jonathan Pryce, een Britse acteur. We hebben lang gezocht, maar

vonden geen Amerikaan die bereid was om tweede viool te spelen. Echt waar. Niemand snapte hoe sterk dit verhaal en die rol zijn. Jonathan is trouwens geweldig. Hij hengelt niet naar de sympathie van het publiek en toch voel je met hem mee.'

Je grote voorbeeld Katharine Hepburn schreef je ooit een brief waarin ze acteren 'vreselijk en huiveringwekkend' noemde. Is jullie beroep echt zó zwaar?

'Ze schreef ook dat het een verrukkelijke manier is om je leven te leiden. Dat moet ik er toch bij vermelden. (lacht) Wat er zo vreselijk aan is? Afgewezen worden. De wreedheid, soms. Dat veel acteurs het zo moeilijk hebben om werk te vinden. Ouder worden en de leeftijdsdiscriminatie

die daar jammer genoeg bij hoort. Seksisme. Als acteur moet je heel stevig in je schoenen staan en op het waanzinnige af in je eigen kunnen geloven. Maar je mag ook niet naast je schoenen lopen.'

Ik kan me moeilijk voorstellen dat jij ooit aan jezelf getwijfeld hebt. Voor je allereerste filmrol, in *The World According to Garp*, kreeg je al meteen een Oscarnominatie.

'Geloof me: ik heb meermaals op de grond zitten huilen. Maar dan dacht ik aan het platteland in Connecticut, waar ik opgegroeid ben. Daar vind je allemaal dikke stenen muren, de zogenaamde *Yankee stone walls*. Telkens als ik het zwaar had, dacht ik: die muren zitten in je bloed, sta recht, blijf niet bij de pakken zitten. Het gaat

niet om hoeveel klappen je incasseert, maar om hoe vaak je weer opstaat. Dat is het leven.'

VANAF 14 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» CLOSE-UP

Tussen *The World According to Garp* en *The Wife* acteerde Glenn Close in tientallen andere films. Op Vertigoweb.be vind je nog vijf toppers waarin de klasbak het beste van zichzelf geeft.

KURSK

TOT DE BODEM

Drie jaar na *Far from the Madding Crowd* komen **Thomas Vinterberg** en **Matthias Schoenaerts** op de proppen met *Kursk*, een drama over de gelijknamige Russische duikboot die in 2000 naar de bodem van de Barentszee zonk. Een dubbelgesprek met de Deense cineast en de Vlaamse acteur over eerste indrukken, schapen en oorinfecties.
'Matthias gaat al het typische gezeik uit de weg.'

tekst **STEVEN TUFFIN**

Laten we beginnen bij het begin: wanneer kwamen jullie voor het eerst in aanraking met het werk van de ander?

MATTHIAS SCHOENAERTS: 'Ik herinner me nog levendig dat *Festen* uitkwam en iedereen het erover had. Het was de film die je gezien moest hebben. (plagerig) Jammer genoeg praat Thomas er niet graag over.'

THOMAS VINTERBERG: 'Kun je me dat kwalijk nemen? Die film heeft me gemaakt en gekraakt. Het heeft me jaren gekost om hem van me af te schudden. Alles wat ik daarna maakte, werd ermee vergeleken. Pas sinds *Jagten* is het tij gekeerd. In de VS is dat nu de enige film waar men het over wil hebben.' (lacht) Maar om te antwoorden op je vraag: ik zag Matthias net zoals vele anderen voor het eerst in *Rundskop* en aanschouwde een fantastisch, fascinerend wezen. Hij straalde een magische mix van testosteron, waardigheid en kwetsbaarheid uit. Zoiets kom je maar zelden tegen. Het is niet verwonderlijk dat iedereen vervolgens met hem wilde samenwerken.'

Wanneer hebben jullie elkaar voor het eerst gesproken?

VINTERBERG: 'Dat heeft nog een tijdje geduurd. Ik moest namelijk heel wat mensen overtuigen dat een Belgische acteur geschikt zou zijn als hoofdpersonage in een oer-Engels verhaal als *Far from the Madding Crowd*.'

SCHOENAERTS: 'Velen vonden dat echt heiligschennis. Het was een beetje zoals een niet-Brit casten als James Bond.' VINTERBERG: 'Matthias was zelf ook niet makkelijk te overtuigen. Toen ik hem voor het eerst belde, begon hij me meteen te ondervragen: "Is dit een grap? Waarom wil jij deze film maken?" Hij stelde het soort vragen dat mijn naaste collega's en vrienden zouden stellen: intelligent en oprecht. Op dat moment was ik helemaal overtuigd dat hij de juiste man voor de rol was.'

En toen was er de eerste face-to-face-ontmoeting.

SCHOENAERTS: 'Omdat ik nog een prille twintiger was toen ik *Festen* voor

het eerst zag, dacht ik dat Thomas ongeveer even oud was als Lars von Trier (de eerste werd geboren in 1969, de tweede in 1956, nvdr.). Ik was dus enorm verbaasd toen hij op me af kwam gestapt in een Brussels hotel. Eerst dacht ik dat hij een assistent was die me naar Thomas' kamer ging begeleiden.' (lacht) VINTERBERG: 'Wat een geweldig verhaal. Het streelt mijn ego. Kun je het niet elke dag vertellen? (lacht) Serieus nu: het klikte meteen tussen ons. Matthias houdt van efficiëntie en gaat al het typische gezeik uit de weg. Je wilt niet weten hoe vaak er psychologische spelletjes gespeeld worden tussen acteurs en regisseurs.'

In het geval van *Kursk* waren de rollen omgedraaid: het was Matthias die met het project kwam aankloppen.

VINTERBERG: 'En dit keer vroeg ik

hém waarom hij in mij de juiste man voor zo'n megaproductie zag.' SCHOENAERTS: 'In mijn ogen moest *Kursk* in de eerste plaats om de personages draaien. Het klopt dat er heel wat stunts en technische toestanden bij kwamen kijken, maar uiteindelijk stonden tragedie, verlies en overleven centraal. We moesten dus op zoek naar een regisseur die het spektakel van zo'n zinkende duikboot en alles daarrond aankon, en tegelijk de emotionele laag nooit uit het oog zou verliezen. Zo kwam ik uit bij Thomas.' VINTERBERG: 'Ik geef toe dat het technische gedeelte me toch eventjes deed twijfelen. We filmde groten-deels in een watertank waarin zo'n tachtig cast- en crewleden dag in, dag uit omringd waren door elektrisch materiaal. De verzekeringsissues die daarbij kwamen kijken, waren niet van de poes.'

Jullie filmde grotendeels in de AED Studios in de buurt van Antwerpen. Het verschil met de opnames van het bucolische *Far from the Madding Crowd* moet enorm geweest zijn.

VINTERBERG: '*Far from the Madding Crowd* speelt zich af in een wereld van dieren, vrouwen en kostuums. Daardoor werden Matthias en ik tussen de takes door min of meer met rust gelaten en konden we soms urenlang praten. Op de set van *Kursk* ging het er heel anders aan toe. Het was er een drukte van jewelste. In een hoekje de stilte opzoeken was haast onmogelijk.' SCHOENAERTS: 'Voor mij was het een verademing om dicht bij huis te draaien. Het is hemels om na een lange dag in je eigen bed te kunnen slapen. Toch was het niet allemaal rozengeur en maneschijn. We filmde tijdens een hittegolf, waardoor het in

de studio 42 graden was. Het contrast met het ijskoude water was gigantisch. Ook typisch aan zo'n watershoot: alle acteurs kampten met oorinfecties.' VINTERBERG: 'Allemaal geen last van gehad. (lacht) Ik zat rustig sandwiches te eten en op een monitor toe te kijken. Soms ging ik in een rubberen pak het water in om Matthias te vertellen dat hij iets opnieuw moest doen. Eigenlijk mag ik blij zijn dat hij me nooit te lijf is gegaan.'

Tot slot: meestal wordt Matthias gecast als iemand met een duister of crimineel kantje. Het valt op dat hij in jouw films uitgebreid de kans krijgt om een echte good guy te spelen. VINTERBERG: 'Ik doe in ieder geval niet bewust aan *countercasting*. Mensen zeiden hetzelfde toen ik Mads Mikkelsen de hoofdrol gaf in *Jagten*, omdat ze hem vooral kenden als de

slechterik uit *Casino Royale* of het kannibalistische titelpersonage uit de tv-serie *Hannibal*. Men durft weleens te vergeten dat goede acteurs heel veelzijdig zijn. Daarom ben ik ervan overtuigd dat Matthias ons nog enorm zal verbazen.' ▣

VANAF 7 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

@Waaaninema

» KOPJE-ONDER

Kursk is natuurlijk niet de eerste film waarin de crew van een onderzeeër centraal staat. Op [Vertigoweb.be](https://vertigoweb.be) vind je een top tien van soortgenoten, met als absolute hoogvlieger *Das Boot*.

LAATSTE HOOFDSTUK

Van 6 tot 30 november kun je voor de betere lgbt-cinema terecht op de 18^e editie van het Holebifilmfestival, dat voor de eerste keer op verschillende locaties in Vlaanderen plaatsvindt. Onder meer op het programma: *The Happy Prince*, het passieproject van en met **Rupert Everett** over de laatste levensjaren van zijn idool Oscar Wilde. 'Zijn verhaal is nog altijd actueel.'

tekst RUBEN NOLLET

Rupert Everett weet nog precies wanneer hij beseftte hoeveel de grote Britse schrijver en dichter Oscar Wilde voor hem betekende. 'In 1990 speelde ik mee in een theaterproductie van *The Picture of Dorian Gray*. Ik vertolkte een van de drie hoofdrollen. Op het podium klikte het perfect tussen mezelf, het publiek en Wilde. Een paar jaar later werkte ik mee aan *The Importance of Being Earnest* in Parijs, in het Frans, en weer voelde ik die magie.'

Het lag dus voor de hand dat Everett en Wilde elkaars pad zouden blijven kruisen. Eerst speelde Everett mee in verfilmingen van *An Ideal Husband* en *The Importance of Being Earnest*. Tien jaar geleden, toen zijn acteercarrière begon te slabakken, vatte hij het plan op om zelf een script te wijden aan Wilde, met de focus op zijn tragische laatste levensjaren tussen 1897 en 1900.

Op leven en dood

'*The Happy Prince* is niet de eerste film over Oscar Wilde', zegt Everett. 'Tot nu toe ging het echter vooral over

zijn glorietijd. Ik begin waar die films eindigden, bij Wildes veroordeling tot twee jaar dwangarbeid wegens zedenschennis (*en eigenlijk wegens zijn homoseksuele geaardheid, nvdr.*). Voor mij is de periode na zijn gevangenisstraf minstens even interessant. Het is het verhaal van iemand die ooit ongelooflijk succesvol was, gedegradeerd werd tot dakloze en dan maar voor ballingschap in Frankrijk kiest. Maar daar stopt zijn lijdensweg niet. Wilde komt wel vrij, maar hij is niet écht vrij. Hij wordt voortdurend opgejaagd.'

Oorspronkelijk zou Everett de hoofdrol spelen en de regie aan iemand anders overlaten. Maar nadat een zevental regisseurs voor het project hadden bedankt, nam hij zelf de touwtjes in handen. 'Het was de enige manier om ervoor te zorgen dat het project in leven bleef. Het werd echt een strijd op leven en dood: als het me niet zou lukken om *The Happy Prince* van de grond te krijgen, dan zou mijn carrière voorgoed voorbij zijn. Geen aangenaam gevoel, dat kan ik je verzekeren, maar het gaf me de energie om te blijven knokken. Als je wanhopig bent, kun je alles.'

Loodgieters & hertogen

Voor Everett, die zelf eind jaren tachtig uit de kast kwam, is Wilde uitgegroeid tot een persoonlijk icoon. 'Hij was een belangrijke figuur voor de homogemeenschap in het Londen van de jaren zeventig. Ik was amper vijftien toen ik daar in 1975 aankwam. Het was toen nog maar zeven jaar legaal om homo te zijn, al liep je nog steeds het risico van opgepakt te worden en een nachtje in de cel door te brengen. De gayscene zag er toen heel anders uit dan vandaag. Ze was heel klein en egalitair. Je zag er een loodgieter kletsen met een hertog. En ze wisten allebei wie Oscar Wilde was.'

'Reeds in de negentiende eeuw opende Wilde een debat over homoseksualiteit dat ook vandaag nog wordt gevoerd. Daarom is zijn verhaal nog altijd actueel. Meer nog, de situatie wordt opnieuw erger. Kijk naar hoe homo's aangepakt worden in Roemenië, Bulgarije en zelfs Italië. Het is altijd hetzelfde liedje: wanneer de meerderheid nerveus wordt, reageert ze zich af op de minderheden.' ▣

@RubenNollet

MEER INFO OP **HOLEBIFILMFESTIVAL.BE**

NIEUW-KLASSIEK

Film-Plateau, de filmclub van de Universiteit Gent, organiseert op 4 december *Hollywood-Cinephilia en de hedendaagse kunst*. Op het programma staan vier korte films van kunstenaars die werken in de schemerzone tussen kunst en film, en zich daarbij vaak laten inspireren door de klassieke Hollywoodcinema. Een voorbeschouwing.

tekst CHRISTOPHE VERBIEST

Looking for Alfred

Johan Grimonprez, 2005, 10'

Vier jaar voordat Johan Grimonprez *Double Take* draaide liet hij zijn Hitch-fixatie al de vrije loop in *Looking for Alfred*. Bolhoeden, spiegels en raven: de verwijzingen naar de *master of suspense* zijn legio. Centraal staan een reeks Hitchcock-lookalikes die het thema van de ont- en verdubbeling uitbeelden. Grimonprez knipoogt naar knipogen door te verwijzen naar de cameo's die de Britse regisseur in zijn films maakte en hanteert een stijl die hitchcockiaans aandoet.

Gravity

Nicolas Provost, 2007, 6'

Nicolas Provost had enkele jaren eerder al beelden uit *Rashomon* van Akira Kurosawa bewerkt voor twee kortfilms, maar in 2007 haalde hij een krachttoer uit door kusscènes uit Europese en Amerikaanse klassiekers als *Vertigo*, *Blue Velvet* en *Hiroshima mon amour* te verknippen tot één langgerekte, climactische liefdesscène. Na het zien van *Gravity* zul je nooit geloof meer hechten aan de legendarische regels die in *Casablanca* worden gezongen: 'A kiss is just a kiss/ A sigh is just a sigh.'

Props for Drama: Suspension of Disbelief

Sarah & Charles, 2013, 14'

Suspension of disbelief is een term uit de narratologie die verwijst naar de onbewuste handeling van de kijker wanneer hij zich laat meeslepen door een verhaal, ook al beseft hij dat wat hij ziet een ongeloofwaardige constructie is. In *Props for Drama: Suspension of Disbelief* ontmantelt het Brusselse kunstenaarsduo Sara & Charles het begrip door te tonen wat er zich voor én achter de camera afspeelt tijdens de opnames van een muzikale kortfilm.

Ordinary Things (that happened in the childhood home of the maker of this film)

Rachel Gruijters, 2018, 12'

In *Ordinary Things* kruipt de Nederlandse kunstenares Rachel Gruijters in de huid van de Hollywoodactrices Joan Crawford, Bette Davis en Marlene Dietrich. Terwijl ze op de klankband jeugdherinneringen ophaalt, zien we de drie 'personages' huishoudelijke taken uitvoeren met een hang naar perfectie die even onwerelds lijkt als hun zorgvuldig gecultiveerde diva-imago. Een mijmering over herinneringen en hoe die gekleurd worden door de tijd. ▣

Hollywood-Cinephilia en hedendaagse kunst op dinsdag 4 december in KASKcinema in Gent.

DANCEFLOOR KILLERS

Met *Climax* maakte **Gaspar Noé** (*Irréversible*, *Enter the Void*) zijn meest toegankelijke film. Toch is de zevende langspeler van het enfant terrible van de Franse cinema geen hapklare brok. Wat begint als een energiek dancefeestje, mondt uit in een bloederige bad trip nadat blijkt dat iemand lsd in de sangria heeft gedaan. 'Drugs vind ik verdomd lekker, alcohol is een verraderlijk goedje.'

tekst STEVEN TUFFIN

Waarom draaide je Climax in amper vijftien dagen, en dan nog zonder scenario?

GASPAR NOÉ: ‘Omdat die uitdaging me enorm enthousiast maakte. Ik ben nooit de man van de grote voorbereidingen geweest. Ook in mijn privéleven plan ik het liefst niets. Zo beslis ik vaak pas ’s nachts om de volgende dag op reis te vertrekken. Ik kies dan lukraak een bestemming en boek holderdebolder een vliegticket. Dat kost me natuurlijk pakken meer. (lacht) In een ver verleden bereidde ik mijn films tot in de puntjes voor, maar tijdens de opnames gooide ik telkens het grootste deel van mijn plannen overboord. Acteurs kwamen met betere dialogen op de proppen, de *director of photography* vond coolere camerastandpunten... Lastminutebeslissingen zijn vaak de beste.’

De cast van Climax bestaat groten-deels uit professionele dansers. Hadden zij met hun gebrek aan

acteerervaring geen nood aan een uitgeschreven verhaal als houvast? ‘Blijkbaar niet. (lacht) Ik gaf iedereen vrij spel, behalve voor twee dialogen: eentje over een eerdere lsd-ervaring en eentje over Franse cultuur. De acteurs mochten de naam en de achtergrond van hun personage zelf bepalen. Of ze nu een versie van zichzelf speelden of een compleet nieuw personage verzonnen: ik vond het allemaal goed. “Zolang je je maar amuseert”, was mijn devies. Het enige waar ze rekening mee moesten houden, was het feit dat de film zich afspeelt in 1995.’

Is dat een belangrijk detail?

(dwaalt af) ‘In die tijd was het in ieder geval compleet ondenkbaar dat er zoiets als de IS zou ontstaan. Het lijkt wel alsof we terug richting oertijd gaan – maar dan wel met de modernste snufjes. De IS maakt snuffmovies van een ongeziene kwaliteit, die ze als promospots verpakken. Naar verluidt heeft een van de makers een tijdje in Hollywood gewerkt om er de kneepjes van het vak te leren en keerde hij

terug als een soort *Kubrick from hell*. Ze gebruiken technieken die de regisseurs van de clips van Beyoncé en Kanye West stikjaloers zouden maken.’

Ik was op mijn beurt stikjaloers op de killer moves van de cast.

‘Ook met mij vegen ze allemaal de vloer aan. Vaak zat ik met open mond naar hen te kijken. Kijk hoe die kerel met zijn armen zwaait, dacht ik dan. Of: ik zou elk bot in mijn lichaam breken als ik zo’n sprong zou wagen.’ (lacht)

Wat is je favoriete dansscène uit de filmgeschiedenis?

‘De eerste sequentie waaraan ik moet denken, heeft natuurlijk niets met dans te maken. (lacht) Het gaat om de scène in *Possession* van Andrzej Zulawski, waarin Isabelle Adjani compleet uitzinnig door een verlaten West-Berlijn wandelt.’

Ook je hoofdrolspeelster Sofia Boutella verliest op een bepaald moment de pedalen. Heb je de bovenvermelde scène samen met haar bestudeerd?

‘Toch niet. Ik weet dat Sofia bepaalde dingen had gepland met haar choreograaf, maar op de set heb ik haar veel verder gepusht. We draaiden die scène wel twintig keer, zodat ze na een tijdje in een soort trance terecht kwam. In de eerste takes zag je haar nog veel te hard nadenken. Aanvankelijk ging ze voor een soort gecontroleerde chaos en dat is bullshit. Als je iemand speelt die zichzelf verliest, moet je jezelf ook min of meer verliezen.’

Die scène is gedraaid in een wonderlijke longshot...

(onderbreekt) ‘Ik kick daar echt op. Films die in één take zijn gedraaid, zoals *Russian Ark*, *Victoria* en *Utøya 22. juli*, zijn zalig. Misschien dat ik het ooit zelf aandurf, maar voor deze film was het onmogelijk. Er kwam te veel bij kijken.’

Was dat ook de reden waarom je Climax in tegenstelling tot je vorige

Gaspar Noé

film, Love, niet in 3D draaide?

‘Ik weet niet of ik nog voor 3D zal kiezen. Er zijn te veel nadelen: de camera’s zijn superzwaar, de technologie evolueert pijlsnel en het gros van de bioscopen die mijn films draaien, projecteert niet in 3D. Ik denk dat nauwelijks één procent van het Love-publiek hem in 3D zag.’

Aanvankelijk heette je nieuwe film Psyche en was hij gehuld in een waas van mysterie. Vanwaar die geheimzinnigheid?

‘Er is toch niets leuker dan een film ontdekken waar je werkelijk niets over weet? Jammer genoeg verknalde een Belgische bank die de film hielp financieren de verrassing door de premisse online te plaatsen. Vanaf dan zat er niets anders op dan staalhard te liegen en te beweren dat *Climax* een totaal ander project was.’

Zowel in Enter the Void als in Climax spelen drugs een belangrijke rol. Vanwaar die fascinatie?

‘Ik heb in het verleden de nodige geestverruimende middelen genomen. Officieel om me voor te bereiden op *Enter the Void*, officieus omdat ik het verdomd lekker vond. (lacht) Zo zal ik nooit vergeten hoe ik tijdens een sjamanistisch ritueel samen met mijn vrienden urenlang hebben getript onder invloed van ayahuasca. Alcohol vind ik dan weer een heel verraderlijk genotsmiddel. Ik heb al meermaals gezien hoe dat goedje het slechtste in mensen naar boven brengt. Het kan mensen bipolair maken. Nuchter zijn ze poeslief, maar onder invloed veranderen ze in gemene monsters. En de dag daarna herinneren ze zich meestal niets meer.’

Heb je zelf al een bad trip gehad?

‘Ik ben wel in de buurt geweest. Veel heeft te maken met het immense verschil tussen wat je ziet in nuchtere en trippende toestand. Je hersenen lijken helemaal anders te functioneren, waardoor je weleens begint te panikeren. Vergelijk het met een roetsjbaan waarvan je het spoor niet ziet. Je kunt op eender welk moment eender welke richting uitgaan. Interessant weetje: als je in een stedelijke omgeving tript, begint alles vaak heel natuurlijk aan te voelen. Tijdens een trip in de natuur oogt je omgeving dan weer ontzettend digitaal.’ (lacht)

Je bent ondertussen 54, maar mensen noemen je nog steeds een puberale provocateur. Stoort je dat?

‘Geloof me: bewust provoceren boeit me absoluut niet. Ik ben gewoon een regisseur die weet wat hij wil, in de traditie van Fassbinder, Pasolini,

Solondz, Von Trier... Ik zal net zoals zij nooit een film maken waar ik geen honderd procent in geloof. Stel je voor: een jaar of langer werken aan een project, terwijl je er eigenlijk niets bij voelt. Ik zou gewoon gek worden.’

Heb je Von Triers recente seriemoordenaarskroniek The House That Jack Built gezien?

‘Ik heb van begin tot eind zitten lachen. Het is allemaal zo over the top. Tegelijk is het een heel speelse, vindingrijke film. Dat einde bijvoorbeeld: wie verzint zoiets? In mijn ogen is het de diepste film die Von Trier al heeft gemaakt. Hij legt zijn ziel helemaal bloot.’

Tot slot: de soundtrack van Climax is een aaneenschakeling van dancefloor fillers. Was het moeilijk om die hits in je film te krijgen?

‘Je wilt niet weten hoeveel knallers de film niet hebben gehaald. (lacht) Er was een nummer van Donna Summer dat ik koste wat kost wilde, maar haar erfgenamen wilden niet dat haar muziek gelinkt werd aan een film over drugs. Ook *Angie* van The Rolling Stones was lang een vraagteken, maar gelukkig konden we via via contact opnemen met de kinderen van Keith Richards en Mick Jagger. Zij zorgden er niet alleen voor dat we het nummer mochten gebruiken, maar ook dat het enigszins betaalbaar was.’ ▣

VANAF 21 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

@Waaanzenema

» BAD TRIPS

Op het witte doek lopen party's weleens vaker uit de hand. Op *Vertigoweb.be* vind je andere voorbeelden van filmfeestjes die de wilde nacht uit *The Hangover* op een braaf schoolfuijfe doen lijken.

POINT OF VIEW

Online vind je uitgebreide recensies en nog veel meer

» neem een kijkje op www.vertigoweb.be

Lazzaro felice

Regie Alice Rohrwacher

Cast Adriano Tardiolo, Agnese Graziani, Luca Chikovani

Speelduur 2u05

Vanaf 7 november in de bioscoop

Na het min of meer realistische *Le meraviglie* tekent de Italiaanse cineaste Alice Rohrwacher voor een origineel, geflipt sprookje over een naïeve, arme boerenzoon en een rijke jonkheer die zijn eigen ontvoering ensceneert.

@DikLaurent

Weldi

Regie Mohamed Ben Attia

Cast Mohamed Dhrif, Zakaria Ben Ayyed, Mouna Mejri

Speelduur 1u44

Vanaf 7 november in de bioscoop

Een arbeider droomt van een mooie toekomst voor zijn intelligente zoon. Wanneer de jongeman vertrekt om zich aan te sluiten bij de IS, stort zijn wereld echter in. Thematisch verwant met het Frans-Belgische *La route d'Istanbul*, maar dan gezien door een Arabische lens.

@RubenNollet

Mug

Regie Małgorzata Szumowska

Cast Mateusz Kościukiewicz, Małgorzata Gorol, Agnieszka Podsiadlik

Speelduur 1u31

Vanaf 14 november in de bioscoop

Na een ongeval ondergaat een eigenzinnige metalhead een gezichtstransplantatie, die de nodige neveneffecten heeft. Bijtende Poolse satire op de hypocriete dorpsmentaliteit en een tragikomische variant op *Abre los ojos* en *Vanilla Sky*.

@RubenNollet

The Girl in the Spider's Web

Regie Fede Alvarez

Cast Claire Foy, Sylvia Hoeks

Speelduur 1u57

Vanaf 21 november in de bioscoop

Don't Breathe-regisseur Fede Alvarez maakt in de tweede Amerikaanse *Millennium*-film van Lisbeth Salander een actieheldin die het moet opnemen tegen een crimineel netwerk. Claire Foy vertolkt Salander als een feministische versie van Jason Bourne.

@ChrisCraps

Liebe in den Gängen

Regie Thomas Stuber

Cast Franz Rogowski, Sandra Hüller, Peter Kurth

Speelduur 2u05

Vanaf 28 november in de bioscoop

Duitse tragikomedie over het grote verlangen naar liefde van een schuchtere rekkenvuller in een groothandel. Voelt aan als een film van Aki Kaurismäki, maar dan zonder zijn Finse humor en doordrongen van melancholische romantiek.

@ChrisCraps

uncut

de grootste online collectie onafhankelijke films

DE FILMCOLLECTIE DIE JE NIET MOET AFSTOFFEN

vanaf
€ 7.99
per maand

1 GRATIS
PROEFMAAND

GET IT ON
Google Play

Download on the
App Store

VERTIGO

selecteert
uit het film-
aanbod van

De volledige programmatie kun je vinden op
vier.be, vijf.be en zestv.be.

How to Be Single

3/11 om 20u25 op

Momenteel dartelt Dakota Johnson over het witte doek in Luca Guadagnino's remake van de horrorklassieker *Suspiria*. Enkele jaren terug koos de *Fifty Shades*-ster – en dochter van eightiesiconen Melanie Griffith en Don Johnson – voor lichter materiaal met deze romcom over daten anno nu.

Payback

14/11 om 20u35 op

Enkele jaren voordat een antisemitische tirade Mel Gibson tot persona non grata maakte in Hollywood, speelde hij nog de hoofdrol in deze gewelddadige bioscoopbewerking van een pulproman over een misdadiger met wraakplannen, die eerder ook al John Boorman inspireerde tot *Point Blank*.

The Blind Side

17/11 om 20u25 op

Acht jaar geleden keken velen verbaasd op toen niet Helen Mirren of Meryl Streep maar Sandra Bullock de Oscar voor beste vrouwelijke hoofdrol won. Een complete verrassing was dat echter niet, want dit op feiten gebaseerde drama over een zorgzame pleegmoeder is uitgelezen Academy-materiaal.

Mystic River

9/11 om 23u20 op

Clint Eastwood verzamelde zelden zoveel sterren voor zijn camera als in deze misdaadtragedie naar een roman van gevierd auteur Dennis Lehane. Zoals gewoonlijk weekte hij topprestaties los: Marcia Gay Harden werd genomineerd voor een Oscar, Sean Penn en Tim Robbins wonnen elk een gouden beeldje.

The Hobbit: The Desolation of Smaug

10/11 om 19u50 op

Eén ding staat buiten kijf: Peter Jacksons tweede Tolkien-trilogie haalt op geen enkel moment het niveau van zijn *Lord of the Rings*-triptiek. Toch bevat dit tweede deel met het vissersstadje Laketown en de draak uit de titel enkele magische elementen die het digitale gedram eventjes doen vergeten.

Run All Night

24/11 om 20u25 op

De combinatie Liam Neeson/Jaume Collet-Serra stond met *Unknown* en *Non-Stop* garant voor 21^e-eeuwse update van hitchcockiaanse suspense. Met hun derde samenwerking tekenden de Ierse ster en de Spaanse genrespecialist dan weer voor een gangsterdrama waarin familiebanden centraal staan.

Striptease

30/11 om 23u25 op

Enkele maanden terug moesten we afscheid nemen van Burt Reynolds, die na hartfalen op 82-jarige leeftijd overleed. Zelfs in deze potsierlijke Razzie-winnaar met Demi Moore in de hoofdrol zette hij als perverse politicus een onvergetelijke prestatie neer, die zijn reputatie van rasentertainer eens te meer bevestigde.

BESTE FILM. OOI.

Ladri di biciclette

Regie Vittorio De Sica / Cast Lamberto Maggiorani, Enzo Staiola, Vittorio Antonucci / Speelduur 1u29 / Jaar 1948

Het is duidelijk waarom dit neorealistische meesterwerk van Vittorio De Sica een van de lievelingsfilms van Martin Scorsese is. Eigenlijk is dit *Taxi Driver*, maar dan op twee wielen.

Net zoals Travis Bickle (Robert De Niro) voor zijn job afhankelijk is van zijn taxi, zo kan afficheplakker Antonio Ricci (Maggiorani) niet zonder zijn fiets. Wanneer die op klaarlichte dag gejat wordt, moet Antonio noodgedwongen de onderbuik van het naoorlogse Rome in, dat door De Sica met evenveel schwung in beeld wordt gebracht als Scorsese dat later met New York City deed.

De Sica deelde duidelijk Scorsese's zwak voor de kleine crimineel. De oplichters, sjacheraars en prostituees die de radeloze Antonio tijdens zijn zoektocht ontmoet, blijken

hulpvaardiger dan de politie. Die stuurt hem wandelen met de wraakroepende uitspraak: 'Het is maar een fiets.'

Nog een gemene deler: het religieuze tintje. Zo moet Antonio zijn queeste tijdelijk staken op zondag, wanneer er plots een hevige regen uitbreekt, het soort Bijbelse zondvloed waarvan Travis droomt aan het stuur van zijn *yellow cab*. Let ook op het merk van de ontvreemde tweewieler: Fides, Latijn voor 'geloof'.

Waar het minderjarige hoertje Iris (Jodie Foster) het hart van Marty's epos vormt, steelt Enzo Staiola in *Ladri di biciclette* de show als Antonio's negenjarige zoontje Bruno. De climax van de film, waarin Antonio uit pure wanhoop zelf een fiets pikt, zou niet half zo hartverscheurend zijn zonder die ene close-up van Bruno. Het is de blik van een kind dat beseft dat zijn

vader geen superheld is, maar een gewone mens. ▣

@Jonas_Govaerts

» KLAP

In tegenstelling tot Scorsese speelt De Sica niet mee in zijn eigen film. Toch is er sprake van een opvallende cameo: een van de priesters die samen met vader en zoon voor de regen schuilt, wordt vertolkt door Sergio Leone, die door De Sica was ingehuurd als regieassistent. Alleen al het feit dat de vreedzaamste Italiaanse cineast maatjes was met een van de wreedste, maakt van *Ladri di biciclette* deze maand de Beste Film Ooit.

DIT ZIJN 60 CINEMATICKETS

Ze kunnen van jou zijn als je VRIEND- of VIP-abonnee wordt. Vanaf dan krijg je een duoticket aangeboden voor alle avant-premières die Vertigo organiseert.

En dat zijn er minstens dertig per jaar.

MEER INFO OP **VERTIGOWEB.BE**

PORTUGAL

ONTDEK ALLE HOOGTEPUNTEN:
LISSABON, PORTO, FATIMA,
COIBRA, SINTRA...

8 FIJNE DAGEN €999

AFREISDATA (steeds op zaterdag): 6 april (paasvakantie) & 27 april / 11 & 25 mei / 1 juni / 6 juli / 7 september (juli & september: + €100)

De bekende Blauwe Vogel-troeven

Meer info en prijzen op www.deblauwevogel.be

Vliegreis heen en terug met Brussels Airlines

Weekendtoeslag

4***-hotel, volpension

Vlaamse gids & excursies inbegrepen

Infodag

Vrijdag 18 januari, om 15.00 uur in ons auditorium
(Gratis toegang, reserveren aangeraden)

